

ומפניו מפה מתקה . וזה בקענו מטה דנכ"ל יוכת המכונן
מחלת בקבארה מסוגה כרכבת גמ"ג כ' לעיל ג"ז י"ט .
וזיהנה ציד מוסמכת לח קרמלת ואדעתה . וכבר גם מוסמכת
טלוכות הנוף לבי פולקו ומטה"ב מהacro ח"ל במליג'אחס
בריה . בכרמל דלהונס . פ"י סרגן סכט האבו סמאן
מעמודו בלו מהטבב וככל . מטה"ב ר' ר' יעקוב הילך
מיכט עמודו לרוגנו סימניות . וואכל לה. ידו לסיות
הפריש מך ליזו סימנית . וע"ט במנון מקרלה' .
ח'כו פ"י סאותון ספפס כי במנשה הבהיר :

(3) וועליו מטה מנשה. מוגה סלען כהן : וית' כ"ג במתנותו . רחמיםינו עליו מכם כקון נכסך מל פגול . ומנייתו במלו רכו' מה' דעתם שי שנודן ממו . ממל"כ ממתנות ותנו' לפיך דעם קנו'ל ממו . וסיט' דלמי' ג' דלפרייס ס' לר' נדול פקון והוא מנסיגו . וסיט' דלמי' ג' דלפרייס ס' קי' אדבל כי' מוס שאנגן טמונר קיס נסית ובז' נדול כה לפרייס . ה'ג' מכ' מ' מה טנדרכו נקיות קמונס קיס מנט' נדול ממקלט וזמ' (4) עננס קיס במנין דפ' פיניכם קודס מנט' גלפרייס . ממוס ולכינטס לרין בית יומר וט' לא' כוות בטנטס וכח' מנט' קודס גראן גראן ג' כ'

שבל את ידיו כי מנשה הבבדור . סול
ביוורר . סכלו יודענו מניין הצלחה כי מנסת סכוכו .
הכל ית' בז' עמוק ופומא . דבורה מה' פ' לשבק
פסל מה' ידיו . מלך נפטר מה' מעמד לטיניס .
ה כל במלר מנסת כבורה מה' ס' מקוון ציבירנו
מנסת לנגל סימוני . מל' יעקב ו��בניש נרגן כבמלה
וילך מה' ידיו . כל טרי' לאייך . ובעמו ס' ז'
טראפ' ג' האחדים יעקב מה' מפליס פשי' מילך ומטה' ס'
ס' . נמודר כבבב' נאדר' מל' ר' בפקורי ד' . פינח
ס' נסיך . ולמ' טוד מלם' טשי' . פקורי ד' נמודר
כטוב כל קדניש וסהוגיש נלו' . טה' ג' נמנת
קדב' ומינו' מפלס' . פ' ג' כל נלהת' קדב' . פ'
הפרנס קודס . ניגנט מה' צעניניאן . מלה'
צחננה מסלוניקי נולס' פטנט' . מל' כל נעלמות טולס'
ס' מנסת קודס ונגול' מל' מפליס' . מה' ס' נמנין
ההסן נאדר' גורק' ס' . פינח טולס' על רולס' ובל
נסנננה טית' . נפלס' מל' ע' . ס' יהל' הפליס' קודס . הכל
בקוד' דערחות' מוחט' בעניזס' מה' ר' ס' . ממפע
נכליות' גאנצע' . מאוחר נאדר' נאדר' ורב' . נמודר ורברים .
מה' ס' ר' מנגה קודס וע' . מה' ג' בס' . נמודר באנז'

(ט) ידעתני בני דוד עמי, שהוא הבכורו. גם הוא יהיה לעם וגם הוא יידל, שיחיד גדרון יצא ממנה שהקב"ה עונשה נס על ידו³². ואולם אחותו הקטן יידל מטה, שיחיד יהושע יצא ממנה שינחיל את הארץ וימלט תורה לישראל³³. גורשו היה מלה הגויים. כל העולם יתפלל בזאת שמעו ותשמו כשייעמיד חמה בעבען וירוח עמוק אליהם³⁴.

פורה ורבץ

בשם נשכחת הארץ והוא יותר עליונה והוא יותר פנימית מהמלכים, והוא מיפוי
גדולה ירדה עד לתהות המדרוג, ושם תעה ברוכש גודל עצום, וחסיד את
העולם ככל עמבה לעילונה מקוריות, בן הקורש שבחול, סייר עד ליעי הולין
הגמוריות, הוא יותר ונגב וקדוש מוחלט שבקודש, אלא שתהא מסתור ותת איזו
ץ וככלית לתיקוני העולם שיבאו מכל הטוב התבא לעולם בדרך והל, שיגלה ויראה
זהד והדרו לעת האמתה, אשר «לא יהיה עוד קרות וקפאן» – «והיה לעת עדבָּ
חייה אויר», לפניו אוד של משיח שיגלה בבורחה בימינו, יתרעם כה הקודש שבחול,
שיעזר בראשת התפזרותיו את החול, והכל ידברו «בישנא ואינש ולא בלשנא»
דוקותיה» (זהה) ועדי נאמר: גם לשוני כל היום תגעה זתקתנו, כי בשנו כי הפוך
מקשי רעתינו:

כב. ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי מושם חולשא דאורחא. הקדרושה העלינה היא הצעה החיים שלמים, בכל מלאום. העיפה כמו העכבות, היא מפרעה את ההתקפות האצליות הרחבה והטהורה, שהמחשבות הדומות בקדושיםן, וההרגשות העמוקות, בטוהר היושר והטוב הבלתי גובל שבחן, אין יכולות להתרחב בשלטונו המלא, על הנפש העיפה. העוף והגיא יוכל תמיד להיות לברות¹ למצלחות² של העמלק הורחני, אשר לא ירא אלא אלים.³ יותר טוב שהורחים, הקדרושים בקדושה עלינה יתagnar מעט עד אשר ישוב הכה לעיר והחלש יוכל לומר גבר אני⁴ יתחוש את גבורתו, גבורות הגויה והברש אשר עליהם תכונן גבורה הרוח והנשמה העלינה, את כס כבודה. ובעת החולשה, לא שתוכל הרשימה להיות מודיפית, לציר שמה מוקש האלהי האידיאלי היא אורה החולשה, רשלנות החיים ומיועט צבויום, צרייכים להניח לעיף, זאת המנוחה הנינו לעיף⁵, עד שיקבחן החיל, והבחות הגופנים והנפשים הלחלו לבלת במיטללים האיתן והហבנת, ג(ואל) [וואן] יפל עליהם אור החיים האלהים כרביבים על עשב, קטל מאות ר' על ניצנים ברובי אל. לזאת יומה קמא, תחילת החול, המוטושט בעיפותו, לא אמר להו ולא מידי, מושם חולשה דאורחא.

י' י' י' י' י' י' י'

ספר באלשית נקרא "ספר החישר", כפי שהדבר מוחכר לגבי מלחותה יהושע. יהושע הוא תלמידו של משה ובנוי. "משורתו יהושע בן נון נור לא ימוש מתרן האהלה".¹ קין צאלו ובוג אחוד של ביטול תורה. ויחד עם זה, הוא המבכיא לפניו כל ישראל. "ויאמר משה אל הושע בחר לנו אנשים וצא להלחם בעמלק".² איש קה הורה הוא אש תצבא הכהנים את העם לאין-ישראל.³ והוא תלמידו של טהרה רכינו בתורה וארכוי, כי הכל ענן אתה. שקדת הורתה במקבילה את סידור תלמידו של המלחתה. חול מודעים לנו שנגבאים לא באו אלא להחיכתך את ישראל, ואילו ישראל לא היה החטאים, היוו מסתפקים בהרבה ובספר חושע – תורה וארכוי-ישראל;⁴ אבל לא הטאו ישראל, לא ניקן להם אלא חמשה חומשי תורה ופוך והשע לבב, שערבה של אין-ישראל הווא.⁵ ספר חושע הוא ספר ההתחנחות שלו. וכשאין אין הצבא עסוק ממש במלחמה, חוויר הוא לילמוד תורה. لكن בענה שללא היו עסוקים במלחמה בפרט, אלא רק צוד ברידוח, בא מלואו שרב בא – לרבותו על ביטול תורה, דברי ר' גמליאל "חול מוסכת גמגלה ויזוכין".⁶ בזמנם מלחמה הארץ פוצצת במצוות דאורייתא, אבל כשאין הוא חייב וליזוכין. בזמנך ר' גמליאל, אז חביבך הוא לישיבה לשקרו בתורה. גם בגין שיביהם ללבב, ישטחובך הוא שמספר לנו גאים מוכחים להחיק ביעזרו.⁷ או מיין שחרותנו ומונמותך, לילינו ליטסקו בתורה. אבל כישש צורך להשתיקך ללבב – כל אחד מאיוון לפ' חשבון אינדריביזואלי – או גישתנו היא חיבורת. מי שהולך ללבב, על-פי גו של הרוכטיכי, גראדי אינו מנתק מדבר ר' גמליל הילו משבכ ש' צדוקים שעאים מאמיינס"⁸ במעשה ר' גמליאל בלב ונפש קימת מיצאות מלעטוק בזהירות. אז שביבתך לבל-ישראל ולופסן בלב עמו נחלחו. עולםתם, אוינו צדוקים לעם ומוטרדים למדרייך לבעך וירוד עם הצעה טומיון לתורה, ומונרך מגנילה חביבך יי' ומונך ליעבך. אין לך שליליה ארנית לבעך היה לא יתיק מישובתנו. במשמעות זמן מה, לפי הצורך, נומר שליליה ארנית שטהור ושקדתה.⁹

(8)

סקולרים אנו שמריה רוחנית תהיה בארץ ישראל ובישראל, בפרק שתחלה תחת האומה תעבור לבא. השלוה הגסימות שתבא להלך מותאם אשר ידנו כבר בא לפטרומן מלחה תקסטין את גנטטה ויבאו ימים אשו חאמר אין בהם חוץ, השיאפה לאידיאליס נסאים וקדושים תוחל, ומילאנו רוד זורת וישקע, עד אשר יבא סער והפרק מהפה. ויראה או בעילוי כי חונן ישראל הוא בקדושים עולם, באור ד' ובתורנו, בשחק ואורה רוחניתן, שהיא הגבורה הנבgorה הגדצת את כל העולמים וכל חותמיהם. החוץ לפרטיה זה היא הנגיה לצד החמיות. שטרכות להויל בכללות הארץ בזרעה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות, שנפכו לנמרי מכל הארץ הזרק והאפשרות להעתיקות המריית, וזאת הנגיה בסתלה תדריך בזעם ותמלח סופות, והם הם חבלו משיח אשר יבסמו את העש

ונון, גם מפני זה לא נסוג אחוריו. ההכרה הכללית היא חזקה בנו, שתחיית קדוש מוכריזה לא לנו, ובשבילך הנהנו ודפקים על לדחות הקורש, אף כי עדין הן נגולות לפניו. חווים אתנו שיפתחו שערם, ויבואנו גן צדיק שומר אמונינו.

הנו מהילדים לישא את האמורה, ולברך את המלה הרציה. לקרה את השם. אחריו קריית השם יבוא הכנינים, ההוראים, המאמרים והבאורים. הboro נושא כי ר' דען כי חיות קדוש היא מתנערת בעמו, להשלים את יסוד החיה האומית, לשככל חח תיקון הגואלה. הנני ורוצח במחמי הנקטר, לעורר את כל לב, של כל שדרוניין, לדבר רבר עלי-דבר חמיה הקדוש שלנו. עלי-דבר הנשמה העלוה של חיינו הכללית שדרה מוכחתה עתה והופיע עליון. יעדעינו כל איש אשר רוחבו, לפידעהו וטונגנו. מה הוא ציירנו, שאיטר חיקותנו. על-דרכו וחיה הקדוש שלנו, על-דרכו השלמת חיינו הלאומית. עלי-דרכו אהרת כבודה, על-דרכו עונח פעחה. על-דרכו הרמת דרגלה לעניין כל טראאל ולעניז כל עמים כולם. לירד ולהוציא ולהוציא כי אמנס רבר גודל שלח ד' בכתה ביעקב ונפל ישראל.

15 שימנו לבבכם כל ישדי לך, הבו עזה ותושיה. התכוונו לקרה תחיינו השלהת, לקרה תשלהת תחיינו הלאומית. לקרה עסדרה פארחה ופואר נורה, לקרה תחיית הקדוש של עם הקדוש, גאול ד'. שלח עוזק מקודש ומזימון יסגרן.

הנולם סכל מפני ששכח את הקורש, והוא יצא מסכלהתו רק בהזוכר לו, את אשר שכח, בוכורו את הקודש.

הקורש, שיחזרו ויזיר, אחריו אישר נשכח, לא יזהה אותו צבויין של קודש היימר באבה עם החול ולא קורש כזה המשחטת-אל החול ונעשה. לו, כל-כך שרת, אלא קודש של חורה, קודש העומד בזכרוןנו והולך קוממיות, אבל עם זה איןנו פוגע אה התהיל וaining לוחם-בו כירא שואף לעדרנו ולקדשו.

הנו הולכים ונוטבים בעמקם החול, להצלחה אנו צרכיהם, וההצלה מוכרכה לאבא, וזה עניין של הכלל, של האמה, של העולם כלו. אוור הקודש מוכרכה לאבא בזכרתו הבירה והונתקנת את כל קלקל, הקודש שהוא נצק מבריות החול לנו MRI. אי-אפשר שתהיה לו ווודה הסגולה העלינה של עדין החול וקדשו, ואו יעוזו לעלם להוציאו ממחשייך, מפני שרנו של האומץ-המעשי-, שהוא צרך להשפוך מהרשאות החחתתיות של היה. אבל הקודש ההורד בכלל הדרגות. עד שהוא יניך וושאך עד חיים גם מרעננתו של החול. — והוא הקודש הנצעל, האיתן. אשר לשדי חיים ימצא בו לקום להעתור לחיות ולהחיות.

הקדוש צדיר. סיבנה על יסוד החול. החלו ווא
החוואר של הקודש. והקדוש נוא לו זורע. וכל מה שיתיה
החוואר יותר איזון. תהייה הצורה. יותר חסוכה.
לפעמים יש שהקדוש מתumar בחולן עד שמבדל את החומר.
ואו נמסכת תקופה שהחוואר תוכב את קיוון שלו, ומאריך דוחבה
ڌڌي، ובננד. ובמרבבת גוטל תחול את חובו מהקורס. החזוף
מתגברת.

אבל כל מה שתחול מתחוק על השבן הקודש. מכין ווא לפצעני.
מצד חכונתו החוליאו. שוחן

כוי סוף כל סוף יתבע איזר כך הקודש את חובו, ולא בדרך
תביעה ונגיסה, לא בדרך החצטף וריבית. כי אם כה הקודש יהיה
כל כך מתאץ ומחרום. כדי לכל התחול ייכנע תחתיו. יינס בקרבו.
ויתבלע למגריו מיסדו החוליאו. והוא הנשאר בזין הנור בירושלם
קדוש יאמר לו. **עוזי חיה, אָמֵן!**

איישלים שכון הקודש ובין החול הוא האוכל את החיים בכל פה.
הרועינות ווושאים מוכרים הם להכיר והוא את זה, עד שכל אחד ימדר
גבולו וכל אחד ישלים את מה שחרר לשני, הקודש ערדן את החול
יהוק אה חן הקודש, וכן ילכו הרועינות ווושאים בהתחאות, עד אשר יבראו
את העולם ואת החיים למבחן קורשיים. שם הקודש וגם החול הם סומכיו
ומעדתו.

תחיית הקודש. אני שואל את עצמי, היכן שתחייתנו הלאומית תהייה. רק חיה חולניות. והקדוש יעמוד רק על המצב הגלוני. בלא החעורות של ח'רים, בלא מהדורות של גאולה? היכן תהיה נסכה? לא ולא, תשיב נסכה שואלה כולה. ווועיים אוו כוונען שבקשו חיינו הוא הא קדוש... והקדוש מברך גוא להרהוראת את כחונו המקורי. ווועיל-טערן גור כלכלי, שמאנומון מבדתא של ח'רלן — הבודש הא הפליג אוטם. ובו גוא המהדרש

את הנפלוות הגדלות שעינינו וויאו.

חיה קוקוש בישראל ובארץ־ישראל מוכחת לבוא, והוא בא חבוא.
השלה גדרלה היא באיהו מון־לון תחיה של עוזש לובן את הופעה ואות
מפעילה. בזיא חיה ביחס לקודש, ואביה אופן סודר, — אלה ומכרת ביא
לודית לשאלת־היהם והוראה בעוראה. האורה להעסיק את כל המהוות, בין המוחות של
הובידים על כבר המחות העובדים על כבר הקודש.
דבר פושט הו, שכldן שאן אונחנו יובליט להראות באכבע על חיה של קוז'ש,
גמ חיה החול שלנו איניא בשלהותה. הירנו נקדראים ענסו לשכבל את חיהינו
האלוהית. למן לה ברק יפעה וועד או אומץ, בין ליפז נומס בין קלוי חוץ. אין אנו
רשאים לשאזר חיל אונטאנטן בגלג העורבות העזה. בלע רבכת של חתין. בלא

בוגרונות להיות תחיה שלמה, תחיה גוף ותchineת נשמה, תחיה חולת ותcheinות קודש.
ולא עוד אלא שככל מגמתה של התcheinה החילונית היא רוק כדי להבריא אותנו לדוד תcheinות נשמה, לירך תcheinות קודש.

אם אין לנו עדין אותו העוזו, המטפיק לפרש לנו בפרטיות מה היא חתימת הקודש

Ind. off. Ind. off. Ind. off. Ind. off.

בכל מהלך של חיים, החול הוא מתעדור חלה ואה"כ מוכחה הקודש להתחזר, להשלים את תחיה החול, לעదנו ולהציגו מכור ומטמן. או כי לו לחול אם יחשוך להשתמש בכך בכורתו, בכת מה שיצא הוא הולח לאור העולם והפעול, כאמור עלי-ידי זה: "אני ואפסי עוד", ולא חיפץ לדעת מין הקודש מיו יקרו והופעתו אודו. והוא לו לקודש אמר: "אחר שיצא החול בתחלת כל עולם, הרו השיג את גבולי. עליכן אני ועכ' ללחום נגדי אעט, להרתו את אשר בנה, לעקדו את אשר יטע". תוכן החיים וושקפת-תהוויה בברורה ולמדנו אחרת, לנgrams אחרה. הגורל בכח הוא: החול ידרוך בתחלת כל מה החיים. אמר דודבי שחמכוו, מן הקורש העליון, קושיח-הKirshim. הוא יונק נם בושאות מצעדי. אבל בברירות הכהרת אין ערci הקודש מוכדים כלל באשיותו וופבעו של החול. ואחרי העדים הראשוניים של החול ובברורה הבורש גראן להאיר בארכו להונגע בעבורו.

את הרוחניות אין מתקנים בדורותיו כי אם בימי
הנספויות. הכהות הגדמיים של תלמידיו חכמים. שנכלו
זה או רודס לבבם. מוכדרחים להזק. ואיל אפשר להחות
גביבים סיהחקו ולא ירוידו את הערך הרוחני והמוסרי ממעליהם.
ויבנו עירונם ותורתם גוררת גורלה גורלה גורלה.

וכחות החומר. ומחשבות ורגשות חמרויות. יתאפשרו על ידי כל המכשירים. שהם מתחזקים בם. להיות בסיס לחדש. **האומץ של החלק הקדוס ביותר שבאותה הוא** בונה את הכל. הוא עשו כה באומה ובגולם. לרומס את יסוד החיים. ולהטיעו אויר בנسمות רבות. יסודותיו. שככל אחת מהן גוררת גוררות.

איישלים שכון הקודש ובין החול הוא האוכל את החיים בכל פה. הרועיות וושאותיהם מוכרים הם להכיר והוא את זה. עד שכל אחד ימדר בגביו וכל אחד ישלים את מה שחרר לשני. הקודש יעדן את החול. יחזק את חן הקודש. וכן ילכו הרועיות וושאותיהם בהתחאה. עד אשר יבראו את העולם ואת החיים למבחן קורשי. שם הקודש וגם החול הם סומכיו וensedio.